

tranquil·litat ha sigut amb una major greutat que durant els darrers dies de l'hivern.

Çò que veiem i que amb tanta raó exposaba recentment en Cambó al Congrés, no es altra cosa que la conseqüència de la passivitat encoratjadora dels governs espanyols davant la nuvolada que la guerra gran ens ha portat com un llegat a l'humanitat sencera. Les mides represives aplicades amb oportunitat com a sistema quirúrgic, fan gran efecte i portan excelentes conseqüències per a deturar el progrés del mal, sempre que siguin immediatament suplantades per mides de previsió que resolguin plenament la qüestió plantejada. Allargar l'estat excepcional indefinidament, sense mides positives de caràcter pràctic, produeix el mateix efecte que el exuteri aplicat sobre la ferida, que deixa dintre el cos el cau d'infecció i pudriment. L'especte extern de la malaltia fa creure en un restabliment normal de la vida alterada, però el mal segueix minant l'organisme i quan es vol descobrir-ho es tart per a evitar les fatals conseqüències de la congrena.

A Catalunya, si bé va esser oportú l'aplicació del sistema quirúrgic de represiò, l'abandono de tota actuació governamental per part dels directors de la vida social de la nació, ha produït ara que resorgissin agravades totes aquelles violències de difícil contensió, car ara ja son minades les pures fonts de la confiança qu'el ciutadà tenia, i el desprestigi de tots els organismes oficials els fa inaptes per a resoldre un problema que s'ha mantingut exclusivament per la seva deixadesa.

Es necessari crear nous medis i nexes de visa ciutadana, incorporant a la vida oficial i per tant a la resolució d'aqueixos conflictes socials, a la ciutadania dispersa i anegada i completament divorciada del govern. Mentres nous organismes representatius del poder no intervinguin, mereixen la confiança que'ls actuals no poden conquerir, a regularitzar la vida social i política de Catalunya, persistirà aqueix sistema terrorista que ja no pot contenir ni l'estat excepcional en que vivim d'ençà el començament de la primavera

Els polítics madrilenys, embraonats per ara, en ses discussions bizantines, els cal meditar en les funestíssimes conseqüències de sa des preocupació vers el cancer que a Catalunya i a Andalucia, té sintomas d'una virulència mortal; les ambicions personals els fan tancar els ulls davant l'evidència del perill, i quant toquin les conseqüències de sa incalificable conducta no viuràn prou temps per a planyer la seva fatal equivocació.—TOMÁS BENET

Festa de la Música Catalana

VIIIe Concurs : Any 1919

CARTELL SUPLEMENTARI

«Premi Catalunya», 1,000 pessetes, ofertes per un patrici, al millor Himne Patriòtic Català (lletra i música), propi per ésser cantat pel poble.

Com és natural l'himne el constituirà una melodia, (amb la poesia que l'hagi inspirada) de virtualitat pròpia per a cantar-se sense acompanyament. Però, a l'objecte de la major difusió, els concursants enviarán demés, una harmonització de l'himne per a chor a quatre veus mixtes i una versió a una veu amb acompanyament de piano.

Els himnes no haurán d'ésser essrits de má dels seus autors, sinó d'un copista; haurán d'ésser rigurosament inédits, i s'enviarán a l'«Orfeó Català» (carrer Alt de Sant Pere, 13), a nom de Francesc Pujol, portant un lema.

Termini d'admissió, fins per tot el dia 30 de setembre de 1919,

El Jurat queda en llibertat de no adjudicar el premi.

Barcelona, 1 d'agost de 1919. — *Joaquim Cabot*, president de l'«Orfeó Català». — *Pascual Boada*, secretari de l'«Orfeó Català».